

Писци из расејања – Ненад Павловић**НЕ МЕ ГЛЕДАЈ, ИЗЕДЕМ ТЕ**

– 'Чеш да ти гу турим у лепињу или у тортиљу?

– Ја ли сам Мексиканац па да једем ториње? – одбруси Миле њевабџији. – Теј тортиње да врљиш на свиње, а мен' да даш лепињу, да ми туриш лук, купус и алеву, и да ме манеш више с тија глупости!

– Ја очу туј тортињу – огласи се Драган несигурно. – Несам никад јел', а чуо сам да неје лоше.

Газда–Грозда пљуну у шаке, обриса их позадином своје кецеље па крену да мува иза тезге.

– Ево, за господина у тортиљу. Шточеш од прилог?

– Јер имаш гвакмоли?

Миле се загрцну залагајем своје пљескавице.

– Кое?

– Ништа... Тури ми урнебес и купус.

– Шта рече овај, гванк...?

– Ма, мани га, пошандрцао скроз од како га Сандра шутнула – одговори Миле мљацкајући гласно.

* * *

– Е, мој ти, Драганче... Никад човек од тебе. Докле ће ти се смеје цела варош?

Драган уздахну дубоко па се закашља када му парче купуса улете у душник.

– Ја тој због тебе... Знам да волиш Јужну Америку...

– Јаој бре, Драганче, па Мексико није у Јужну Америку!

– Како неје? Па туј је негде... Причала си ми ваздан како ништа не знам од свет, па реко да научим... Гледал сам ономад на Дискавери, баш причаше нешто од Мексико. Е с'д, Јужна Америка, Источна Америка, знам ли га, тако је нешто, потрефио сам га отприлике.

– Теби Кина и Јапан исто, је л' да?

– Ја га ценим, тој као Бугарска и Румунија, малко другачије, ал му изађе на исто, неје ли?

– Јаој, Драганче... Стварно, никад човек од тебе.

Драган набра жбунасте обрве, суздржавајући надолезеће сузе.

– Ја свеј овој због тебе радим, је л' знаш? Заболе мене у коју је Америку Мексико, ал знам да ти волиш да си паметна, па и ја да се напраим мало паметан због теб'. Менеми добро у Белу Воду, ал ако ти очеш да идеш за Мексико, мене ништа није тешко, бубрег че си продам сам' да те водим.

– Ти ће продаш бубрег? Па ни онај пишљиви шљивар што не даје ни казан ракију обећаваш већ три године, па ни њега ниси продао!

– Сандра, ево, у очи те гледам, од јесенас продавам и шљивар и њиву там поза реку и водим те где оч! Ја сам мислиел да идемо у Сутоморе, ал ако оч да идемо у Мексико, идемо у Мексико! И енглески чу научим до тад ако треба!

– Јао Драганче, па у Мексико не причају енглески!

– Него кој језик причају?

– Па шпански!

– А да бе! Уу, ако је шпански, онда ладовина! Гледал сам све шпансће серије, од Робињу Исауру још...

- Јао, Драганче, Робиња Исаура је бразилска серија!
- Па?
- Па тамо не причају шпански, него португалски!
- Е, јес, боли га па сад!
- Никад човек од тебе, Драганче!

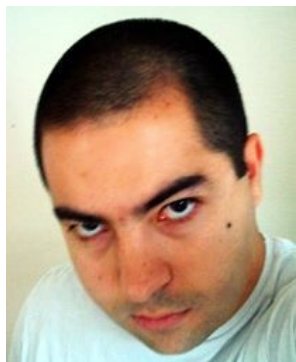
* * *

У хладовини тенде, збуњени двојац немо је посматрао сцену.

– А бе Гроздо, кво си турил тој Драганчету у плескавицу? Татуле?

– Ма, ставил сам му свињске очи у плескавицу, реко ће'с уплаши, а он се исприча с њу ко да му је брат најрође-нији!

О ПИСЦУ

игара.

Његове приче су објављене у многим књижевним часописима. Аутор је и награђеног романа *Nokus Lokvud* (Мали Немо, 2013).

Тренутно живи и ради у Норвешкој.